ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησίς των παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἱασδήποτε τιμῆς.

Κ ε φ α λ λ ω ν ί τ η ν. Ἀργοστόλι. Τὰ σατυρικά σας ποιήματα ὄχι ἐπιτυχῆ. Σ' αὐτὰ λείπει πλέον ἡ σάτυρα, ἐνῶ ἠηγαίνουν καλά, στρωτὰ οἱ στίχοι. Ἀλλὰ γιὰ νὰ στρώσετε τοὺς στίχους αὐτὴ τὴ φορὰ ἐκάματε ὁρισμένες αὐθαιρεσίες στὴ διατύπωσι τῶν λέξεων, στὴ σειρὰ, στὴ συνοχὴ, τὴ συντακτικὴ συνοχὴ τῶν φράσεων. Ἕνα σατυρικὸ ποίημα — κάθε ποίημα — θέλει ἄνεσι. Παραδείγματος χάριν, ὁ στίχος :

«Αὐτοὺς ποὺ μοιάζουν στίχους μου μ' ἀληθινὸ ψυγεῖο !...»

Εἶνε πολὺ μπερδεμένος. Θέλετε νὰ ἤτε δηλαδή :

«Τοὺς στίχους μου αὐτοὺς ποὺ μοιάζουν μ' ἀληθινὸ ψυγεῖο».

Τέτοια λάθη ἔχετε πολλά. Μᾶς γράφετε νὰ δημοσιεύσουμε ὁδηγίες, γιὰ τὸν τρόπο ποὺ πρέπει νὰ γράφωνται τὰ ποιήματα. Δυστυχῶς, αὐτὸ δὲν διδάσκεται. Θὰ σᾶς λέγαμε νὰ διαβάσετε μιὰ Μετρική, μιὰ Στιχουργική, μὰ τί θὰ βγῆ ; Οἱ καλοὶ — ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καλοὶ στίχοι — γράφονται αὐθόρμητοι, χωρὶς συνταγές. Πιὸ καλὸ γιὰ σᾶς θᾶταν τὸ ἑξῆς : Νὰ διαβάσετε ποιητὰς σατυρικοὺς καὶ λυρικοὺς ἀκόμα. Ὁ Λασκαράτος ἐξέδωκε παλαιὰ μιὰ «Στιχουργική». Μπορεῖτε νὰ μᾶς βρῆτε αὐτοῦ ἕνα ἀντίτυπο ; Θὰ τὸ πληρώναμε ἱκανοποιητικά. Δὲν τὸ θέλουμε γιὰ μελέτη, νὰ ἐξηγούμεθα, ἀλλὰ γιὰ τὴ Βιβλιοθήκη μας, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς σειρᾶς τῶν ἔργων του. Καὶ ὅ,τι ἄλλο βρῆτε δικό του. Πολὺ θὰ μᾶς ὀνοχρεώνατε.

Ἀ ν υ π ό γ ρ α φ ο ν. Τὸ ποίημά σας ὄχι καλό. Ἰδού :

Η ΜΗΤΕΡΑ

Δυὸ γυιοὶ τὴν ἴδια εἶχανε μητέρα,
κι' οἱ δυὸ τὴν ἀγαπούσανε πολύ,
κι' ἐπροσαθοῦσε ὁ καθένας χωρι-
(σμένα
γιὰ νὰ τὴν κάνουν εὐτυχῆ.
Οἱ δυό τους δὲν ἐλέγαν καλημέρα
μισοῦσ' ὁ εἷς τὸν ἄλλονε πολύ,
φροντίζανε ὅμως κ' οἱ δυὸ γιὰ τὴ
(μητέρα,
μὰ θέλανε στὸν ἕνα νὰ πονῆ.
Ἡ μάνα ὅμως ἡ καϊμένη,
ἂν καὶ φροντίζαν τὰ παιδιά,
μὲ πόνο ἔβλεπε καὶ λυπημένη
τὸ σπίτι πὼς δὲν πήγαινε καλά.
Κι' ἔλεγε κάθε τόσο βρὲ παιδιά
(μου
σᾶς θέλω καὶ τοὺς δυὸ μαζύ,
νάχω γερὰ τ' ἀρχοντικά μου
ἄλλως δὲν θἄβρω προκοπῆ.
Μὰ κεῖνα ὄχι μόνον δὲν ἀκοῦσαν
τῆς μάνας τους τὴ συμβουλή,
τὰ ὅπλα κόλας ἐσηκώσαν
ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ νὰ σκοτωθῆ !
Κι' ἡ μάνα στέλνει ταχυδρόμους
στὰ δυὸ παιδιά της τὰ καλὰ
νὰ παύσουνε τὸν ἄδικο χαμό τους
νὰ ζήσουν ὅλοι μὲ χαρά.
Νὰ δώσουνε τὰ χέρια τους τ' ἀ-
(δέλφια,
νὰ τρέξουνε στῆς μάνας τους τὴν
(ἀγκαλιά,
κι' οἱ δυὸ μαζὺ μέσ' ἀπ' τὰ στήθια
νὰ ρίξουνε στοῦ παρελθόντος λη-
(σμονιά !
Κι' ἡ μάνα τότε, ποὺ δὲν εἶνε
(ἄλλη,
παρ' ἡ πτωχή μας ἡ Ἑλλάς,
θὰ εἶν' εὐτυχισμένη καὶ μεγάλη
καὶ θὰ σᾶς στεφανώση μὲ τιμάς !

Διαβάστε Ἕλληνας ποιητάς. Θὰ μπορέσετε ἔτσι νὰ γράφετε καλοὺς στίχους.

Π ῶ λ Μ ί λ τ ω ν. Πρὸς Θεοῦ, φίλε κύριε ! Δὲν εἶνε διήγημα αὐτό. Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξις :

Βορεισηπειρώτικο διήγημα

Πῶλ Μίλτων

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΚΑΠΡΟΥΣ

Ὁ Νῶας «ἶχε ξυτνήσει πολὺ πρωΐ, περμένοντας ἀνυπόμονα μερικοὺς φίλους του. Νὰ πάρη ἡ εὐχὴ νὰ πάρη, ψιθύρισε γιὰ μιὰ στιγμή. Τί εὐχὴ καὶ κατάρα λὲς ρὲ ξάδερφε, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ σιὴν πόρτα. Ἡ πόρτα ἄνοιξε. Τρεῖς νέοι ὁπλισμένοι μὲ μονὰ δίκαννα καὶ φορῶντας κυνηγετικὰ κοστούμια, παρουσιάστηκαν στ' ἄνοιγμά της.

Συγγνώμην κ. φίλε, ποὺ μπήκαμε σὰν κλέφτες στὴν αὐλήν σου φθάνοντας μέχρι δῶ. Εἶχε περάσει ἡ ὥρα βλέπεις καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ φύγωμαι προτοῦ σὲ «ἰδοποιήσωμεν. Ὕστερα ἀπὸ δέκα λεφτὰ ἀναχωροῦσαν, ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τὰς εὐχὰς τῆς οἰκοδέσποινας. Διηγῶντας στὸ δρόμο διαφόρους ἱστορίες,φθάσανε στὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ κατὰ τὸ μεσημέρι.

Ὁ ἥλιος μεσουρανῆς ἔλαμπε. Τὰ κατακάθαρα νερὰ τοῦ ποταμοῦ σπιθοβολοῦσαν σὰν ἕνας μαγευτικὸς καθρέπτης. Ξαπλώθηκαν στὸν ἴσκιο ἑνὸς πλατάνου γιὰ νὰ....κοιμηθοῦν, ἀνασαίνοντες βαθειὰ τὸν μυρωμένο ἀέρα. Ἄρχισαν τὸν δρόμο στὰς δυὸ μετὰ μεσημβρίας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φυτρωμένα ἀγριολούλουδα, ἀναπνέοντες τὸ μεθυστικὸ ἄρωμά των. Στὸ λιμέρι θὰ τὰ βροῦμε παιδιά, ψιθύρισε ὁ Πέτρος. Ναί ! στὸ λιμέρι ἀκούστηκαν κιάλες φωνές. Σὲ δέκα λεπτὰ φτάνομαι. Στρίψανε δεξιὰ καὶ πῆραν τὸ μονοπάτι γιὰ νὰ φθάσουν στὸ τέρμα. Ἄ ! φώναξε ὁ Ν. φθάσαμε. Μπρός του βρισκόνταν ἕνα ὑψωματάκι γεμάτο ρύκια καὶ βελανιδιές. Πιάσανε ὅλας τὰς ἐξόδους καὶ ἀπρόσιτοι καὶ ἀόρατοι πολιορκοῦσαν τὸν....χάροντα. Τὸ γαύγισμα τῶν λαγωνικῶν ἐξύπνησε τὴν ἡσυχίαν τοῦ μέρους ἐκείνου. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκούστηρε ὀλίγα βήματα μακρυὰ τοῦ Πέτρου. Βρῆκαν τὸν τορόν, μουρμούρισε ὁ Ν. Ἔννοια σας ὁ Πέτρος δὲν χαρίζει κάστανα. Δὲν «ἶχε τελειώσει τὴν λέξιν, ὅταν ἕνα μπαμ ἀκούστηκε. Ἔπειτα κ' ἄλλο... Ἄχ ! Παναγία μου, νὰ σκότωσε κανένα. Ἔξαφνα τότε μιὰ φωνὴ ἀλλόκοτη ἀκούστηκε μέσα στὸ δάσος μιὰ φωνὴ πνιγμένη... βραχνή. Βοήθεια... Βοήθεια... Φρίκη ἦταν ὁ Πέτρος. Ὁ Πέτρος τοὺς φώναζε ! Ἔξαλλοι ἀπ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀκράτητοι. Ὁ μεγάλος φόβος μήπως δὲν προφθάσουν τὸν Πέτρο ζωντανό, τοὺς εἶχε διπλασιάσει τὰς δυνάμεις καὶ μὲ τὰ ὅπλα στὰ χέρια, ἕτοιμοι ν' ἀντιμετωπίσουν κάθε κίνδυνον, ἔτρεχαν σὰν τρελλοί. Ἡ ὥρα ἔδειχνε 12 πρὸ μεσημβρίας ὅταν γυρνοῦσα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς θείας μου, γιατὶ ἀρραβωνιαζόνταν ἡ κόρη της. Χασμουριώντας ἔφθασα στὸν συρμάτινο αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησίας, ὅ,αν ἕνας θόρυβος μ'ἔκανε νὰ σταθῶ ἀκίνητος. Ἔσκυψα τὸ κεφάλι κ' εἶδα μιὰ μαυροφορεμένη σιλουέττα μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο πρὸς τὴ γῆ νὰ προχωρῆ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κιταρίσσια.

Χριστούλη μου, ψιθύρισα, τί εἶνε αὐτό, φάντασμα ἴσως. Καὶ μὲ κάποιο φόβο, ὁ ἀποῖος ὅλο καὶ μεγάλωνε, τράβηξα τὸ δρόμο μου. Δὲν εἶχα περπατήσει δέκα βήματα, ὅταν ὁ ἦχος τῆς καμπάνας διέσχιζε τὸν ἀέρα πένθιμος.

Θεὸς συχωρέστην τὴν κυρὰ Κατέρω, μουρμούρισα. Ὅταν ἔφθασα στὸ σπίτι μου βρῆκα τὴν μητέρα μου νὰ μὲ περμένη στὴν αὐλή. Πέθανε Βασίλη μου. Γρειὰ ἦταν ἡ καϊμένη καὶ σὺ ἔκανες ἄλλους.

Ἡ γρειὰ λὲς μπελάβε σον ὁ Πέτρος τοῦ Ν. Τί λέτε τώρα μητέρα τί ἔπαθε. Τὸν ἔσκισε παιδί μου μιὰ λαβωμένη γουροῦνα στὸ κυνῆγι καὶ ἔπαθε καθὼς φαίνετα ἀπὸ ἀκατάσχετη αἱμορραγίαν».

Εἶνε κακογραμμένο. Εἶνε ἀκόμη χωρὶς συνοχήν, γεμᾶτο ἀπροόπτους ἀσυναρτησίας. Διαβάστε Ἕλληνας διηγηματογράφους. Θὰ δῆτε ἔτσι τί ἀκριβῶς εἶνε ἕνα διήγημα.

Ξ ε ν ο φ. Κ ο ύ τ σ η ν, Πάργαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμε πολύ. Δυστυχῶς, δὲν μᾶς εἶνε χρήσιμα.

Ν ί κ ο ν Θ. Σ ι α μ π α ν ί δ η ν, Σέρρας. Ἐντελῶς ἄχρηστα γιὰ μᾶς. Γιάντως σᾶς εὐχαριστοῦμεν πού κάνατε τὸν κόπο καὶ μᾶς γράψατε.

Ἐ λ Ρ ο ῦ σ σ ο ν. Τὸ διήγημά σας πολὺ κατὰ γραμμένο. Ἀσύντακτο, ἀσύνδετο, ἀφυχολόγητο.

Φ ι λ Μ π έ σ η ν, Ἠράκλειον (Ἀττικῆς). Ἂν θέλετε νὰ λάβετε μιὰ γενικὴ ἰδέα τῆς Νεοελληνικῆς ποιήσεως, μπορεῖτε νὰ προμηθευθῆτε μιὰ ποιητικὴ Ἀνθολογία, ἀπὸ τὰς ἐκδοθείσας κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Ἡ καλύτερες εἶνε τοῦ κ. Παράσχου καὶ τοῦ κ. Ἀποστολίδη.

Σ. Κ ο ν τ ο β ο υ ν ί σ ι ο ν, Γεύδαν. Τὸ ποίημά σας ἐνεκρίθη.

Κ. Δ η μ η τ ρ ι ά δ η ν. Ἂν δὲν σᾶς ἀπαντήσαμε ὡς τώρα; αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ διήγημά σας δὲν ἐλήφθη.

Ἀ ν α γ ν ώ σ τ η ν τοῦ «Μπουκέτου», Πόρτ - Σαΐντ. Ἡ συνταγὴ κιτὰ τοῦ ἔρωτος, ποὺ μᾶς στέλνετε, γνωστότατη καὶ ἔχει δημοσιευθῆ ἐπανειλημμένως.

Π ά ο λ α ν Σ ί τ σ ι, Κέρκυραν. Τὰ σημερινά σας ποιήματα κατώτερα ἀπὸ τὸν «Ἀποσωσμὸ». Τὰ ἀδικεῖ πολὺ ἡ στιχουργία τους μὲ τὶς περιπλοκές της. Κι' αὐτὰ ὅμως, πρὸ πάντων τὸ «Κυπαρίσσι», ἔχουν στίχους ποὺ δείχνουν τὸ ἀναμφισβήτητο ταλέντο σας. Διαβάστε συγχρόνους Ἕλλους ποιητάς, γιὰ νὰ μπῆτε περισσότερο στὸ πνεῦμα τῆς μοντέρνας ποιήσεως.

νας στὰ Ἑλληνικὰ περιοδικά.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διευθυντὴς : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 ΙΙ Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 ΙΙ Ἀμερικῆς » 7

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency
General P.O.Box 497 New York City,ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου